

Arrest

nr. 67 889 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakese Koerd afkomstig uit Deraluk, gelegen nabij Dohuk in Noord Irak.

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 14 november 2005. Op 18 januari 2006 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze aanvraag onontvankelijk. U ging in beroep tegen deze beslissing op 19 januari 2006. Op 29 maart 2006 werd u in dringend beroep gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 19 april 2006 nam het CGVS een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 7 juni 2006 nam het CGVS een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 16 juni 2006 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 2 april 2007 verwierp de RVV dit beroep en

bevestigde de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS. Op 7 mei 2007 ging u in beroep bij de Raad van State.

Op 23 april 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde toen dat u in augustus 1998 als 'peshmerga' (Koerdische strijder) aan de slag ging bij de "KDP" (Koerdische Democratische Partij). U werkte als chauffeur en werd op 14 oktober 2005 opgedragen om naar Tal Keef te rijden om er uw bataljon te bevoorraden. Op de terugweg stopte u om drie als peshmerga geklede mannen een lift te bieden. Toen deze instapten, bleek echter dat ze Arabisch spraken en concludeerde u dat ze geen peshmerga's waren. U werd met een wapen bedreigd en werd gedwongen om het drietal naar Dohuk te voeren. Nadat u dit had gedaan, keerde u naar uw kazerne in Sikrin terug. Omdat u vreesde dat uw superieuren niet zouden geloven wat u overkomen was, verzweeg u dit alles. Tijdens een familiebezoek werd u op 16 oktober 2005 door uw oom opgebeld die u wist te vertellen dat uw broer door de veiligheidsdienst "Asayesh" gearresteerd was. De drie onbekende mannen die u op 14 oktober 2005 naar Dohuk vervoerd had, waren namelijk op verdenking van terrorisme gearresteerd en hadden u aangeduid als diegene die hen naar Dohuk had vervoerd. U werd op verdenking van steunverlening aan terroristen opgespoord. U besloot onder te duiken en werd nog diezelfde avond naar Zakho gebracht. Via Turkije reisde u vervolgens door naar België en vroeg hier op 14 november 2005 asiel aan. In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen nieuwe elementen of documenten aan.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde zich te baseren op uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag vraag 21). Deze aanvraag werd door het CGVS en door de RVV ongegrond geacht omdat u onvoldoende elementen aanbracht om aan te tonen dat u in Irak vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. U verklaarde te zijn gevlucht voor de "Asayesh" omdat men u ervan verdacht steun te hebben verleend aan terroristen. Aangaande dit vluchtmotief kon u echter geen begin van bewijs voorleggen. U baseerde uw bewering dat u door deze dienst van terrorisme werd verdacht uitsluitend op informatie die u via derden (in casu uw oom) heeft bekomen. In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u geen bijkomende documenten en geen verdere inhoudelijke informatie aan die uw beweringen in dit verband zouden kunnen staven (zie gehoorverslag, vragen 22 en 23).

U verklaarde uitdrukkelijk dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen of documenten kon aanbrengen. U verklaarde enkel uw originele identiteitskaart te hebben, maar voegde eraan toe dat u deze reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag had voorgelegd (zie gehoorverslag, vragen 9-11). Overigens staan uw identiteitsgegevens hier niet ter discussie. Verder verklaarde u uitdrukkelijk al ruim vier jaar helemaal niets te hebben vernomen over de situatie in Irak en over uw problemen aldaar in het bijzonder. U zou met uw familie noch met eventuele kennissen of vrienden contact hebben gehad. U lichtte toe dat u met uw familie had gebroken omdat zij u verweten de oorzaak te zijn van de arrestatie van uw broer. Verder verklaarde u ervan overtuigd te zijn dat uw problemen in Irak nog actueel zijn maar u brengt in dit verband geen extra informatie aan. U vermoedde immers dat uw familie contact zou opnemen van zodra de problemen in Irak voor u zouden zijn opgelost.

Daar u tot op heden nog steeds niets had vernomen van uw familie, ging u ervan uit dat uw problemen in Irak nog niet zijn opgelost (zie gehoorverslag vragen 12-18). Deze uitleg is onaanvaardbaar. U gaat ervan uit dat uw problemen nog actueel zijn, maar u heeft zich op geen enkele manier vergewist of dit wel degelijk het geval is en zo ja, welke gebeurtenissen of incidenten zich mogelijks in dit verband nog hebben voorgedaan (gehoorverslag, vraag 17). In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u ter staving van uw verklaringen in verband met uw vervolging helemaal geen stukken naar voren. In het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin, maar bovendien slaagt u er zelfs niet in om ook maar één gefundeerde verklaring af te leggen in verband met de actualiteit van uw problemen. Dat u er op geen enkele wijze in geslaagd zou zijn om met wie dan ook in Irak contact te leggen teneinde te kunnen informeren naar de actualiteit van uw problemen, is volstrekt ongeloofwaardig. U verklaarde in dit verband geen stappen te hebben ondernomen om met eventuele vrienden of kennissen contact op te nemen. U lichtte toe dat u dit weinig zinvol vond omdat u niet eens contact opnam met uw eigen moeder (zie gehoorverslag, vraag 16). Deze bijna onverschillige houding ten aanzien van uw zogenaamde problemen ondermijnt in grote mate uw geloofwaardigheid en wijst op weinig betrokkenheid bij wat u zou zijn overkomen.

Tot slot wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun

persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de toepassing van artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij stelt vast dat *"in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers"*. Om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dient volgens hem de zaak door de algemene vergadering te worden behandeld.

2.2. Verzoeker onderbouwt zijn stelling dat *"in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers"* in het geheel niet aan de hand van concrete elementen. Hij preciseert de *"gelijkaardige dossiers"* niet en werkt geenszins *in concreto* uit waarom onderhavige zaak overeenkomstig artikel 39/12 zou dienen te worden verwezen naar de algemene vergadering. Bijgevolg wordt zijn verzoek niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 15, sub c *juncto* artikel 2, sub e van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad, van artikel 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 2 en 3 van het EVRM, alsmede op een manifeste beoordelingsfout.

De commissaris-generaal begaat een manifeste beoordelingsfout en schendt voormelde bepalingen *"wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze (...) geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen"* zonder afdoende motivering en zonder verzoekers vrees voor vervolging inhoudelijk te toetsen.

De commissaris-generaal houdt geen rekening met zijn vrees. Verzoeker spreekt niet enkel vanuit persoonlijke ervaring doch ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat in zijn land nog misbruiken bestaan. Waar gesteld wordt dat hij geen nieuwe elementen aanbracht wijst verzoeker erop dat zijn dossier nochtans werd overgemaakt door de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij stelde dat hij geen contact had met zijn familie omdat hij de oorzaak was van hun problemen. Hij gaf een omstandig relaas en voldeed aan de bewijslast. De beslissing stelt impliciet noch expliciet vast dat de gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees niet ernstig zijn.

Inzake de standaardmotivering over de situatie wenst verzoeker op te merken dat artikel 15, sub c *juncto* artikel 2, sub e van richtlijn 2004/83/EG van de Raad moeten worden uitgelegd zodat het niet noodzakelijk is dat de betrokkene aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon aan te tonen doch dat dergelijke bedreiging geacht kan worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land of gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verweerder motiveert niet afdoende waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst naar *"bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"*.

Voorts stelt hij dat de Raad artikel 2 en 3 van het EVRM moet controleren zoals elke rechtsinstantie. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken van toepassing kan zijn. Vervolgens geeft verzoeker een algemene uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM. De Raad moet ambtshalve over gaan tot een ambtshalve onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak en dient zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst.

3.2.1. In zoverre verzoeker de schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 aanvoert, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel

directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending ervan wordt niet dienstig aangevoerd.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker doet een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar hij aanvoert dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt *“dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze (...) geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen”*. De bestreden beslissing is immers geenszins gebaseerd op het feit dat verzoekers asielmotieven geen verband houden met de criteria zoals vermeld in dit Verdrag, doch wel op het feit dat verzoekers asielrelaas tijdens zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden; dat verzoeker in onderhavige, tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen of documenten kon aanbrengen en dat hij een bijna onverschillige houding vertoonde ten aanzien van zijn zogenaamde problemen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers asielrelaas in het kader van zijn eerste asielaanvraag bij beslissing nr. VB/06-2595/W12.538 van 2 april 2007 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ongeloofwaardig werd bevonden, en dit omdat hij (i) geen begin van bewijs kon voorleggen van het feit dat hij zou worden opgespoord door de Asayesh op verdenking van steun aan terroristen; (ii) geen rechtstreekse problemen had met de overheid en de bewering dat hij werd opgespoord slechts vernam via derden; (iii) niet aannemelijk maakte waarom hij door de Asayesh zou worden vervolgd, te meer daar hij reeds jarenlang werkte als Peshmerga voor de KDP, het enige bewijs tegen hem bestond uit verklaringen van vermeende terroristen en hij geen moeilijkheden kende met zijn superieuren of de veiligheidsdiensten; (iv) geen begin van bewijs kon voorleggen van zijn bewering dat zijn broer reeds maandenlang werd vastgehouden; (v) gelet op zijn profiel als Peshmerga voor de KDP niet aannemelijk maakt dat de verklaringen van terroristen geloofwaardiger zouden worden geacht dan zijn verklaringen (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 0).

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om de bestreden motivering te weerleggen waar deze stelt dat hij (i) verklaarde zich te baseren op de problemen zoals aangehaald tijdens zijn eerste asielaanvraag; (ii) in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen bijkomende documenten en geen verdere inhoudelijke informatie bijbracht die zijn beweringen zouden kunnen staven; (iii) uitdrukkelijk verklaarde dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen of documenten kon aanbrengen; (iv) tevens uitdrukkelijk verklaarde reeds ruim vier jaar helemaal niets meer te hebben vernomen over de situatie in Irak en zijn problemen aldaar in het bijzonder; (v) geen aanvaardbare uitleg verschaftte voor het feit dat hij er enerzijds vanuit ging dat zijn problemen nog actueel zijn doch anderzijds zich hiervan op geen enkele manier heeft vergewist en zo ja, welke gebeurtenissen of incidenten zich in dit verband mogelijk nog hebben voorgedaan; (vi) er niet in slaagde om ook maar één gefundeerde verklaring af te leggen in verband met de actualiteit van zijn problemen; (vii) in het geheel niet aannemelijk maakt dat hij er op geen enkele wijze in zou zijn geslaagd om met wie dan ook in Irak contact op te nemen om zich te informeren naar de actualiteit van zijn problemen; (viii) in dit verband verklaarde dat hij geen stappen heeft ondernomen om met eventuele vrienden of kennissen contact op te nemen, waarbij zijn bijna onverschillige houding ten aanzien van zijn zogenaamde problemen zijn geloofwaardigheid in grote mate ondermijnt en wijst op weinig betrokkenheid bij wat hem zou zijn overkomen. Deze motivering vindt steun in de stukken van het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Daarenboven reikt verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift geen bijkomende documenten of elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Voorts toont hij niet aan ook maar enige poging te hebben ondernomen om zulke documenten te bekomen of om zich alsnog te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat hij naliet dit te doen, en dit na te zijn geconfronteerd met de negatieve beslissing van de commissaris-generaal waarin hem precies een gebrek aan initiatief ter zake wordt verweten, getuigt andermaal van een manifest gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en ondergraaft op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees voor vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 3.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing inzake de situatie in zijn regio van herkomst slechts een standaardmotivering of een algemene stijlformule zou bevatten vormt een duidelijke miskenning van de bestreden motivering en mist feitelijke grondslag. Verzoeker is, zo blijkt uit het niet betwiste feitenrelaas, afkomstig van Noord-Irak en de commissaris-generaal motiveert op pertinente en terechte wijze dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voorhanden is. Zoals blijkt uit de uitgebreide landeninformatie in het administratief dossier (stuk 8) is de situatie aldaar niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt in onderhavig verzoekschrift geen elementen aan die ook maar enigszins afbreuk zouden kunnen doen aan voormelde informatie of de bestreden motivering. Daar waar hij verwijst naar *“bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, kan niet worden ingezien naar welke rapporten verzoeker verwijst. Dit wordt in onderhavig verzoekschrift niet toegelicht en aan het verzoekschrift zijn geen dergelijke rapporten toegevoegd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. De bestreden beslissing is, gelet op het voorgaande, op correcte wijze genomen en gemotiveerd. Zij bevat, naast een uiteenzetting van het door verzoeker aangevoerde feitenrelaas, pertinente en gedetailleerde overwegingen die haar afdoende motiveren. Een schending van de motiveringsplicht kan

dan ook niet worden aangenomen. Evenmin kan worden aangenomen dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan.

3.2.7. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Te dezen kan dienstig worden verwezen naar de vaststellingen sub 2.2.5.

3.2.8. Verzoeker preciseert voor het overige nergens op welke wijze de rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.2.9. Verzoeker werkt evenmin uit op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.2.10. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS